

[Poul Møller.]

klare den for landbruget nødvendige jordlovgivning med det socialistiske flertal? Sådan kunne man blive ved.

Jeg skal selvfølgelig ikke bestride, at de to partier er kommet hinanden nærmere, så nær, at regeringen nu har fået visse garantier. Jeg tror, at et socialistisk flertal meget vel lader sig bruge til at gennemføre en række socialdemokratiske programpunkter, og det bekymrer mig, men jeg tvivler på, at det kan bruges til at løse alvorlige økonomiske problemer og vanskeligheder, regeringen kommer til at stå over for, og det gør socialdemokraterne vel i virkeligheden også. De er jo for første gang kommet i den uventede situation, at ingen andre end de selv kan bremse socialismens gennemførelse, og det har vel ikke været det ønskede. De må derfor i hvert fald for en stund lade, som om de er glade, og så sige tak tilmed. Det vidner heller ikke ligefrem om, at det hele er blevet lettere for socialdemokratiet, når den gigantiske tusindkunstner hr. Per Hækkerup er steget ned til vort lave stade for at lodse regeringens forslag igennem tingets skærgård. Han skal være meget velkommen hernede. Jeg har hidtil hørt 7 teorier om årsagen til denne forandring, alle fra indviede og ellers pålidelige kilder. Jeg skal lade dem ligge. Jeg går simpelt hen ud fra, at det nu bliver hans opgave ved snilde, ved bredde, ved kløgt, og jeg ved ikke hvad, at erstatte de 7 tabte mandater. Om han så skal „dævles“ med hr. Aksel Larsen her i salen, som tilfældet var, da han sidst var sit partis ordfører, hvor han sammenlignede hr. Aksel Larsen med en slange, et reptil og med en padde, eller om det skal foregå langt mere venskabeligt og selskabeligt, det vil den nærmeste tid komme til at vise.

Der er også sket andre regeringsændringer, men de er ikke nær så spændende; derfor kun en kort kommentar. Jeg er bange for, at den stadige forøgelse af ministeriernes antal er uskik. Jeg tænker ikke blot på økonomien, men på hele den administrative opbygning f. eks. af vor socialforsorg. Det, man her er gået ind på, kan forøge det administrative virvar, og der er måske også lidt for megen popularitetstrang i det. Man ville vise sin interesse for kulturen, så oprettede man kulturministeriet, selv om man ud-

mærket kunne have gjort lige så meget, hvis kulturen var forblevet under undervisningsministeriet. Nu ville man vise sin interesse for familieproblemer, og så har vi fået et ministerium for familiens anliggender, hvortil man så overfører en række sager, i det væsentlige fra socialministeriet. Men hvad er den saglige baggrund? Har socialministeren ikke ofret disse sager den fornødne interesse? Selvfølgelig har han det. I øvrigt må jeg bede om, at der stadig forbliver familieanliggender uden for det ministerielle domæne. Det tror jeg vi er mange der vil bede om her i tinget. Nok om det.

Tilbage til valget. Det var en skuffelse. Mit parti så en del af de seneste års fremgang tabt, og vi er selvfølgelig klar over, at der kan findes mange grunde dertil. Analyserer vi afstemningsresultaterne, er det givet, at boligforliget også kostede os dyrt, og at vore tanker om en frivillig kildeskat fik en lige så ilde som uretfærdig medfart, især da man ligefrem i et vist dagblad løj den død. Vi fik almindelig tilslutning til, at denne tanke skulle undersøges, sidste forår, og det havde unægtelig klædt dem, der havde stemt herfor, bedre, om de havde afventet resultatet af denne undersøgelse, inden de så hastigt gjorde tanken til grin. Vi havde statsministerens ord for, at dette arbejde måtte fremskyndes, men afventes, inden regeringen kunne forlange mit partis endelige stillingtagen til regeringsforslaget, men disse ord gjaldt altså til Wandsbek, og denne tillid til statsministeren måtte vi betale for. (*Stats- og udenrigsministeren* [J. O. Krag]: Hvornår har jeg sagt alt det dér?). I maj måned har statsministeren sagt, at det var rimeligt, at den kommission, der nu blev nedsat, måtte gøre sit arbejde færdigt. Når den var klar, måtte man så tage stilling til den tvungne kildeskat. (*Stats- og udenrigsministeren* [J. O. Krag]: Det er helt forkert!). Nej.

Nu er det åbenbart, at der ikke efter valget vil være mulighed for at samle et flertal om denne tankes virkeliggørelse, hvad det konservative folkeparti naturligvis også indser. Vi holder jo et valg for at få et problem afklaret. Vi ved, at arbejdet med en skattereform i den kommende vinter efter dette valg må foregå på grundlag af en almindelig eller tvungen kildeskat, og jeg ser det derfor således, at om vi vil